

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ

ΑΟΡΑΤΟΣ

Ο ΕΧΘΡΟΣ

Εδώ και κάποιους μήνες, στην επικαιρότητα κυριαρχεί το ζήτημα του κορωνοϊού. Με δεδομένη την υψηλή μεταδοτικότητα του ιού, με εκατοντάδες χιλιάδες καταγεγραμμένα κρούσματα σε όλο τον κόσμο, χιλιάδες νεκρούς και με τα πραγματικά νούμερα να μην μπορούν ακόμα να προσδιοριστούν, είναι σαφές πως πρόκειται για ένα παγκόσμιο πρόβλημα. Έναν υπαρκτό κίνδυνο για πολλούς ανθρώπους. Με αυτό υπόψιν ο φόβος των ανθρώπων και ιδιαίτερα αυτών, οι οποίοι, αν εκτεθούν στον ιό, κινδυνεύουν πολύ άμεσα, είναι δικαιολογημένος. Δεν μπορούμε βέβαια να γνωρίζουμε ακόμα

τις πραγματικές διαστάσεις του κινδύνου και του μεγέθους του προβλήματος.

Ωστόσο, καθημερινά στις ειδήσεις χτίζεται ένας πανικός γύρω από την μετάδοση του ιού. Εικόνες από σφραγισμένες πολυκατοικίες, φορηγά που μεταφέρουν νεκρούς, νούμερα που αντιστοιχούν σε θανάτους και σίγουρα όχι νούμερα όσων θεραπεύτηκαν, με καθημερινά πολεμικά ανακοινωθέντα από τους πολιτικούς και επιστημονικούς εκπροσώπους του κρατικού μηχανισμού. Ο πανικός αυτός δεν σχετίζεται με την πρόληψη στην νόσο. Σχετίζεται όμως με την ευκολία που θα δεχτούμε άκριτα τις κρατικές εντολές.

ΠΑΝΔΗΜΙΑ ΕΙΝΑΙ Ο ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ

Πώς ένας ιός που πρωτοεμφανίζεται στην Γιουχάν μπορεί να βρεθεί λίγο καιρό αργότερα στην άλλη άκρη του πλανήτη; Η ταχύτητα που μεταφέρεται σε όλο τον πλανήτη σχετίζεται κυρίως με την κίνηση του εμπορεύματος. Ο καπιταλισμός είναι ένα παγκόσμιο σύστημα που στηρίζεται στην γρήγορη κίνηση του εμπορεύματος τόσο στο εσωτερικό ενός κράτους όσο και διεθνώς. Τα κράτη αφιερώνουν μεγάλο κομμάτι του σχεδιασμού τους στη δημιουργία διεθνών σχέσεων και δικτύων μεταφοράς εμπορευμάτων από και προς τα υπόλοιπα κράτη. Αν η λειτουργία αυτών των δικτύων διακοπεί, η κερδοφορία δέχεται τεράστιο πλήγμα. Όλη αυτή η κίνηση απαιτεί φυσικά την φυσική επαφή ανθρώπων που παράγουν και μεταφέρουν εμπορεύματα (και κυρίως υψηλόβαθμα διοικητικά στελέχη, ερευνητικό δυναμικό και τουρίστες, που μετακινούνται με αεροπλάνα) δημιουργώντας ταυτόχρονα και ένα δίκτυο (πιθανών) αρρώστων. Δεδομένης της σημασίας που έχει η Κίνα στην παγκοσμιοποιημένη καπιταλιστική αγορά, είναι μάλλον προφανές το πώς έγινε δυνατή η μόλυνση εκατοντάδων χιλιάδων σε τόσο μικρό χρονικό διάστημα.

Αντίστοιχα, στο εσωτερικό μιας πόλης η μετάδοση του ιού είναι συνυφασμένη με την καπιταλιστική οργάνωση της κοινωνίας. Συγκεκριμένα, ακόμα και αν κάποιος αρρωσταίνει συχνά αναγκάζεται να πάει στην δουλειά, να πάρει τα μέσα, να πάει στο σούπερ μάρκετ κοκ, με αποτέλεσμα να κολλήσει όσους είναι εκεί. Χαρακτηριστικές είναι οι εικόνες του μετρό στο Μιλάνο όπου ενώ η θνησιμότητα λόγω του ιού έχει φτάσει στα μεγαλύτερα ποσοστά παγκοσμίως, οι άνθρωποι στοιβάζονται κατά εκατοντάδες προκειμένου να πάνε να δουλέψουν στα εργοστάσια που συνεχίζουν να λειτουργούν κανονικά. Συνεπώς η ευρεία και ταχύτατη διάδοση του ιού δεν έχει να κάνει μόνο με την μεταδοτικότητα του αλλά κυρίως με την συνεχή κίνηση του εμπορεύματος που απαιτεί να βρίσκονται σε επαφή διαρκώς άνθρωποι.

ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΘΑΝΑΤΟΥΣ.

ΕΜΕΙΣ ΝΟΙΑΖΟΜΑΣΤΕ ΓΙΑ ΤΗ ΖΩΗ.

Ακούμε καθημερινά τους υπεύθυνους να μας υπενθυμίζουν ότι το κράτος δίνει δήθεν «τη μάχη για την ζωή», ενώ μας καλούν με χυδαιότητα να αναλάβουμε και εμείς την ατομική μας ευθύνη (που παρουσιάζεται ισότιμη με την κρατική) και να συνδράμουμε και εμείς για να σωθούν ανθρώπινες ζωές. Φυσικά, την ίδια στιγμή που «μάχεται» για την ζωή, το κράτος έχει ήδη αποφασίσει ποιοι πρέπει να θυσιαστούν (δηλαδή ποιοι πρέπει να πεθάνουν) ώστε να έχουμε τις λιγότερες δυνατές απώλειες ζωής και χρήματος. Για παράδειγμα, όταν δεν παρέχει την κατάλληλη υποδομή και μέσα προστασίας στο υγιεινομικό προσωπικό, τους καταδικάζει να νοσήσουν, καλώντας μας ωστόσο να βγούμε στα μπαλκόνια να τους χειροκροτήσουμε για τις ηρωικές τους πράξεις. Ούτε λόγος για να συναντήσουν οι αρμόδιοι αυτούς που έχουν το θράσος να αποκαλούν ήρωες, για να ακούσουν έστω τις ανάγκες και τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν¹, πλέον τους απαγορεύουν ακόμη και να μιλήσουν δημόσια για τα προβλήματα αυτά², ενώ ο αρχικός λόγος για προσλήψεις προσωπικού μετατράπηκε γρήγορα σε έκκληση για εθελοντές³. Απλήρωτους ήρωες δηλαδή.

- Αντίστοιχα πρέπει να θυσιαστούν και εργαζόμενοι σε άλλους τομείς στο βωμό της κερδοφορίας και της κίνησης του εμπορεύματος που περιγράψαμε παραπάνω.
- Έχουν γραφτεί πολλά και είναι γνωστή η κατάσταση για τους εργαζόμενους στα σούπερ μάρκετ⁴, τους ντελιβεράδες, κούριερ⁵, τους οδηγούς, τους τεχνικούς, τους υπάλληλους σε ζαχαροπλαστεία, καφέ, fast-food, καθαριότητα, σε τηλεφωνικές υπηρεσίες⁶ και τους εργάτες σε εργοστάσια.
- Όσο κάποιος πρέπει να μένουμε σπίτι για να προστατευτούμε, κάποιες αναγκαζόμαστε να εργαζόμαστε με τις χειρότερες συνθήκες χωρίς μέσα προστασίας, ακόμα κι αν νοσούμε, με διευρυμένα ωράρια, διπλάσιο φόρτο εργασίας, κάποιος από εμάς χωρίς ασφάλιση (πράγμα που μας δυσχεραίνει και την μετακίνηση που δε μπορούμε να βεβαιώσουμε). Με λίγα λόγια τα προληπτικά μέτρα δεν μας αφορούν όλους. Κάποιοι πρέπει να τρομοκρατούμαστε και να μένουμε σπίτι και κάποιος πρέπει να θυσιαστούμε στις δουλειές τους για το καλό της κοινωνίας.
- Ή σαφέστερα, κυρίως για το καλό του κεφαλαίου.

1. <https://www.oengegr.com/post/to-upourgeio-arvnhthke-simera-na-sunanthsai-tην-antiprosωpeia-tων-nosokomeiakών-giatrών/>

2. <https://www.inewsgr.com/328/apagorefsi-diloseon-sta-mme-apo-to-laiko-nosokomeio.htm>

<https://www.oengegr.com/post/kataggeilia-oenge-gia-tην-aparadekta-stasi-tης-kratikής-tηλεόρασης>

3. <https://www.moh.gov.gr/articles/ministry/grafeio-tytoy/press-releases/6937-gine-ethelonths-gia-thn-antimetwpish-ths-nosoy-covid-19>

4. <https://orthostasia.wordpress.com/2020/03/21/gia-tους-sυναδέλφους-kai-tις-sυναδέλφ/>

5. <https://sveod.gr/?p=1730>

6. <http://www.setip.gr/xeperasan-kathe-orio/>

7. https://www.typosthes.gr/oikonomia/213377_thessaloniki-penthos-kai-anisyhia-gia-thanato-ergazomenoy-apo-koronoio

Με αφορμή τον κορωνοϊό περνούν ήδη νέα μέτρα για ακόμα πιο ευέλικτες μορφές εργασίας και χιλιάδες είναι μέχρι τώρα οι απολυμένοι⁸. Τα αφεντικά έχουν βρει ευκαιρία να ξεσαλώσουν και να νομιμοποιήσουν τις καφρίλες τους με πρόσχημα τα μέτρα και τον ιό. Χιλιάδες εξαρτόμαστε από το εισόδημα της κάθε μέρας ή του μηνιαίου μισθού για να πληρώσουμε πάγιες και βασικές ανάγκες και αυτοί τη στιγμή βρισκόμαστε σε τρομερή αδυναμία να πληρώσουμε οτιδήποτε. Την αλληλεγγύη μας ζητούν και οι σεξεργάτριες που όχι μόνο αντιμετωπίζουν αυτά τα προβλήματα αλλά ελλοχεύει πάντα ο κίνδυνος να στιγματιστούν όπως την εποχή της διαπόμπευσης των οροθετικών επί Λοβέρδου. Ένα γεγονός που με είδαμε σε μοριακό επίπεδο να αντιμετωπίζεται ένα υγειονομικό ζήτημα ως αστυνομικό με «μαύρα πρόβατα» και έλληνες καθωσπρέπει που έπρεπε να προστατευτούν κάνοντας μαζικά τεστ ελέγχου διάγνωσης.

Εκτός από μεγάλο κομμάτι των εργαζομένων η υγεία δεν εξασφαλίζεται και για πολλούς ακόμα. Κύριο μέλημα της κυβέρνησης σύμφωνα με το διάγγελμα του μητσοτάκη είναι η εξασφάλιση της υγείας των ελλήνων (εκτός από εκείνους που θα θυσιαστούν όπως είπαμε). Δηλαδή οι μετανάστριες που βρίσκονται αυτή τη στιγμή στην Ελλάδα ανασφάλιστες, οι έγκλειστοι σε κέντρα κράτησης με άθλιες συνθήκες διαβίωσης, οι έγκλειστοι σε στρατόπεδα συγκέντρωσης που πλέον θα είναι κλειστά, ή όσοι βρίσκονται εγκλωβισμένοι αιτούντες άσυλο καταδικάζονται από το κράτος να νοσήσουν. Εκτός προτεραιότητας στην διάσωση από τον ιό βρίσκονται επίσης οι φυλακισμένοι (είδαμε στα τέλη Μάρτη τις καταγγελίες για φορέα του ιού εντός φυλακών όπου αντί για ιατροφαρμακευτική περίθαλψη τον έχουν κλείσει στην απομόνωση⁹ και στις 9 Απριλή την κρατική δολοφονία της Αζίζελ Ντενίρογλου στις φυλακές της Θήβας¹⁰), όσες κρατούνται σε κλειστές ψυχιατρικές

κλινικές¹¹ και γηροκομεία, ή άστεγοι και χρήστες που δεν έχουν σπίτι να μείνουν.

Η διάλυση της δημόσιας υγείας και η απουσία δομών περίθαλψης αποτελούν κρατικές πολιτικές που ευθύνονται για το θάνατο. Πλάι λοιπόν σε αυτές, πρέπει να αναδείξουμε πως το ζήτημα της ουσιαστικής πρόληψης σε κάθε ιό είναι ζήτημα ταξικό. Η φροντίδα και η θωράκιση του οργανισμού μέσα από σωστή διατροφή και ξεκούραση είναι αδύνατη για όσους δουλεύουμε εξαντλητικά ωράρια εδώ και χρόνια, με μισθούς που ούτε κατά διάνοια δεν φτάνουν για τα βασικά, χωρίς ασφάλιση και με το καθημερινό άγχος της επιβίωσης. Επιπλέον με την έλλειψη γνώσης για το σώμα μας αλλά και την απομάκρυνσή μας από αυτό καταλαβαίνουμε πως τίποτα δεν μας εγγυάται μια καλή ζωή ανεξάρτητα από την κάθε πανδημία. Όλα αυτά που αποτελούν καθημερινότητα για τόσους πολλούς, μαζί με την απομόνωση και τη μοναξιά μάς αφήνουν ευάλωτους. Η προστασία μας, επομένως, δεν είναι μόνο ζήτημα ατομικής υπευθυνότητας, αλλά κυρίως απόρροια της ταξικής μας θέσης και της διαχρονικής πολιτικής του κράτους.

Εκτός από αυτούς που δεν θα προφυλαχθούν από τον ιό του καπιταλισμού, είναι πολλές και αυτές που δεν θα προφυλαχθούν από τον ιό της πατριαρχίας. Η παράκληση του κράτους για παραμονή στο σπίτι, προκειμένου να προφυλαχούμε, δεν εξασφαλίζει στην ουσία την ασφάλειά μας. Στην Ελλάδα, στην Κύπρο και σε πολλές άλλες χώρες οι κλήσεις για βοήθεια λόγω ενδοοικογενειακής βίας έχουν αυξηθεί κατά 30%. Φυσικά το ποσοστό των γυναικών που βλέπει την καθημερινότητά του να γίνεται ολοένα και πιο ασφυκτική, είναι σίγουρα πολύ μεγαλύτερο. Η μείωση της ελευθερίας, ο ρόλος που κατέχει η γυναίκα στο σπίτι ως μητέρα, σύζυγος, κύρια υπεύθυνη της φροντίδας όλων και οι πειθαρχήσεις που αυτά επιφέρουν, είναι σίγουρο ότι στην παρούσα συνθήκη θα γίνονται ακόμα πιο ασφυκτικά.

8. <https://www.flash.gr/economy/1585140/koronoios-apolyseis-syntriptika-ta-stoixeia-symfona-me-tin-ergani>

9. <https://goneis.info/kataggelia-kyrie-ypourge-krivete-kroysmata-koronoioy-stis-fylakes-domokoy-chardalias/>

10. <https://athens.indymedia.org/post/1604432/>

11. Τα δικαιώματα των ψυχικά ασθενών στην εποχή της πανδημίας COVID-19»

<https://mentalhealth-law.blogspot.com/2020/03/covid-19.html>

ΟΙ ΚΡΙΣΕΙΣ ΣΑΝ ΑΦΟΡΜΕΣ ΟΛΟΚΛΗΡΩΤΙΣΜΟΥ

Σε περιόδους κρίσης/έκτακτης ανάγκης, τα κράτη προωθούν τον τρόπο για να τον αξιοποιήσουν εκ των υστέρων. Έτσι μπορούν να αντιμετωπίζουν την όποια κρίση με αύξηση της καταστολής, εμπάθυνση του κοινωνικού ελέγχου και επιτάχυνση των σχεδίων που έχουν ήδη στα σκαριά. Καταφέρνουν έτσι να νομιμοποιούν την όποια κρατική πολιτική στη δημόσια σφαίρα και να μετατρέπουν κάθε κατάσταση κινδύνου (πραγματικού ή ψεύτικου) σε μία καλή πρόφαση ώστε να τους υπακούμε καλύτερα και να προσδενόμαστε περισσότερο στη σχέση μας με το κράτος και το κεφάλαιο. Σε όσο κατώτερο κοινωνικό/ταξικό στρώμα βρίσκεται κάποιος, τόσο πιο έντονα θα βιώσει τις κρίσεις αυτές. Διότι αν οι παροχές που δίνει το κράτος είναι έτσι κι αλλιώς μειωμένες, σε περιόδους κρίσης ο αποκλεισμός των πιο αδύναμων είναι πιο φανερός και πιο νομιμοποιημένος.

Έτσι και στην παρούσα συγκυρία, είναι το κράτος εκμεταλλεύεται στο έπακρο την δυνατότητα που του δίνεται. Η απαγόρευση «άσκοπης κυκλοφορίας» και άρα η απαγόρευση της πολιτικής δραστηριότητας και όποιων διεκδικήσεων, ο καταναγκαστικός περιορισμός της ελευθερίας λόγω της τρομοκρατίας γύρω από τον ιό και η γενικότερη στροφή στην ιδιώτευση δίνουν την δυνατότητα στο κράτος να προχωρήσει σε μία πρωτοφανή ένταση του πολέμου εναντίον μας. Η επίταξη εργαζομένων, το ξεχειλωμά των ωραρίων, η άρση πληρωμών και καταβολή ενσήμων, οι μειώσεις μισθών, οι εντατικότεροι έλεγχοι από την αστυνομία, η αύξηση ορίου συνταξοδότησης στα 68 με πρόβλεψη για τα 72, η δημιουργία κλειστών κέντρων κράτησης και η επέκταση του τείχους στον έβρο είναι μερικά μονάχα παραδείγματα που θα γίνουν η νέα κανονικότητα και μετά το πέρας της “κρίσης” λόγω ιού.

Η ΠΙΟ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΙΚΗ

ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ

ΕΙΝΑΙ Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ

Μας θυμίζουν συχνά αυτές τις μέρες την κοινωνική ευθύνη που έχουμε να είμαστε πειθαρχημένοι στρατιώτες. Εμείς αντιλαμβανόμαστε την σημασία της ατομικής ευθύνης που έχει ο καθένας από εμάς, σε συνδυασμό με την συλλογική ευθύνη. Δηλαδή, δεν μπορούμε να μένουμε άπραγοι στα σπίτια μας, ξέροντας ότι πολλοί από εμάς αναγκάζονται να δουλεύουν σε άθλιες συνθήκες, ή άλλοι έχουν χάσει τις δουλειές τους και δεν πληρούν τα κριτήρια του κράτους για επιδόματα. Δεν μπορούμε αλλά και δεν θέλουμε να καθόμαστε στο σπίτι όταν η ένταση του κοινωνικού πολέμου είναι μεγαλύτερη από ποτέ. Θέλουμε να ξέρουμε ποιοι είναι οι τρόποι αυτοπροστασίας μας από έναν ιό και γι αυτό τους παραθέτουμε παρακάτω. Τα μέτρα δημόσιας υγείας είναι καθημερινές προληπτικές ενέργειες που περιλαμβάνουν: διαμονή στο σπίτι ΟΤΑΝ ΕΙΣΑΙ ΑΡΡΩΣΤΟΣ, κάλυψη στόματος και μύτης με αγκώνα ή μαντήλι/χαρτομάντηλο όταν βήχουμε ή φταρνιζόμαστε, να μην ξαναχρησιμοποιούμε το ίδιο μαντήλι, να πλένουμε τα χέρια μας συχνά με σαπούνι και νερό και να καθαρίζουμε επιφάνειες και αντικείμενα με αντισηπτικό, που αγγίζονται συχνά. Πολλοί είναι αυτοί που αντιλαμβάνονται μια συλλογική ευθύνη απέναντι στους συνανθρώπους τους και αυτός είναι ο λόγος που φροντίζουν να

Προσκήνιο προ-κορωνοϊού

Λίγο καιρό πριν στρέψουμε όλοι την προσοχή μας στην “υγεία” μας, είδαμε πολλά μέτωπα να ανοίγουν γύρω μας. Αρχικά, παρακολουθήσαμε σαν κυρίαρχη είδηση την σύγκρουση του κράτους με τα τοπικά συμφέροντα των αφεντικών στα νησιά. Από την μία το ελληνικό κράτος χρηματοδότησε και αποπειράθηκε να ξεκινήσει την κατασκευή των κλειστών κέντρων κράτησης σε αποκεντρωμένες περιοχές των νησιών όπου θα στοιβαχθούν οι μετανάστες. Από την άλλη οι ντόπιοι ήταν ουσιαστικά χωρισμένοι σε δύο στρατόπεδα. Από τη μία αυτοί που δε θέλουν τα κέντρα κράτησης από μια αντιρατσιστική και αντιφασιστική σκοπιά προσπαθώντας να αξιοποιήσουν τη συνθήκη για να σταματήσει το αίσχος των στρατοπέδων συγκέντρωσης στα νησιά. Από την άλλη, αυτοί που απάντησαν στην απόφαση αυτή με το να παίρνουν τον νόμο στα χέρια τους, να κάνουν πογκρόμ στους μετανάστες και να παίζουν ξύλο με μπάτσους, προκειμένου να μην εγκατασταθούν στα νησιά τους στρατόπεδα και άνθρωποι που βλάπτουν τον τουρισμό και την “ευημερία” του τόπου τους. Ανάμεσα στις τοπικές κοινωνίες και το κράτος βρίσκονται φυσικά οι μετανάστριες όπου καμία από τις δύο πλευρές δεν εξασφαλίζει την αξιοπρεπή διαβίωσή τους.

Η έκβαση της σύγκρουσης αυτής φάνηκε λίγο καιρό αργότερα, κάποιες εκατοντάδες χιλιόμετρα βορειότερα στον έβρο. Εκεί συγκρούστηκαν τα συμφέροντα του

ελληνικού κράτους με το τουρκικό αυτή την φορά (και στο πλαίσιο της πάλη τους για περαιτέρω χρηματοδότηση από την ΕΕ και σύναψη συμμαχιών για τους σκοπούς του κάθε κράτους). Οι μετανάστες που εγκλωβίστηκαν στα σύνορα, είναι και σ' αυτή την περίπτωση οι αποδέκτες της καταστολής και της ολοκληρωτικής κρατικής πολιτικής. Εκεί ωστόσο, το ελληνικό κράτος κατάφερε μία σημαντική νίκη για το ίδιο. Έστρεψε τα βλέμματα του συνόλου της κοινωνίας στους "εισβολείς", όπως τους ονόμασε που απειλούντα σύνορα της χώρας. Έτσι κατάφερε από την διαμεσολαβημένη "αλληλεγγύη" στους μετανάστες που προέτασε ο συριζα να μεταβεί στην απειλητική εισβολή ξένων, ως εθνικό ζήτημα που χρήζει εθνικής ενότητας και ομοψυχίας εντός της χώρας. Εκτός από τους εισβολείς μετανάστες έτσι και ο κορωνοϊός παρουσιάζεται ως ένας νέος αόρατος αυτή τη φορά εισβολέας. Ο ξένος αυτή τη φορά, δεν κρίνεται ως επικίνδυνος ανάλογα με τα ρατσιστικά αντανακλαστικά του καθένα. Είναι επικίνδυνος σύμφωνα με όλους γιατί είναι θέμα Υγείας. Έτσι, εφόσον ο σκοπός της υγείας είναι καθολικός, καθολική θα πρέπει να είναι και η ενότητα της κοινωνίας υπό το κράτος. Μια εθνική ενότητα που είναι απαραίτητη για το ελληνικό κράτος για να επιδιώξει τους ευρύτερους σχεδιασμούς του στη ΝΑ Μεσόγειο.

τηρούν τα παραπάνω μέτρα πρόληψης, ακόμα και να μένουν στο σπίτι χωρίς απαραίτητα να έχουν εμφανίσει κάποια συμπτώματα της νόσου. Ωστόσο, για να προστατευτούμε συλλογικά, δεν αρκούν αυτά. Γνωρίζουμε πως η καθημερινή στεναχώρια και το άγχος καθώς και η καθιστική ζωή και η κακή διατροφή είναι παράγοντες που εξασθενούν το ανοσοποιητικό σύστημα. Γι αυτό, πρέπει να έρθουμε κοντά και να φροντίσουμε αυτούς που το έχουν ανάγκη, να χτίσουμε ουσιαστικές δομές αλληλοστήριξης μεταξύ μας. Για να μάθουμε πως να προστατευόμαστε σε όσα έρχονται ή έχουν ήδη έρθει πρέπει να βρισκόμαστε, να πολιτικοποιούμαστε, να ενδυναμώνομαστε και φυσικά να απαντάμε. Θέλουμε στις συνθήκες αυτές αντί να προσδενόμαστε ολοένα και περισσότερο στο κράτος για να επιβιώσουμε, να μπορούμε να χτίζουμε τις σχέσεις και τις δομές μεταξύ μας που να μας εξασφαλίζουν μια αξιοπρεπή καθημερινότητα και που θα σταθούν σαν εμπόδιο στις επιθέσεις που θα δεχτούμε.

Παρά την απαγόρευση κυκλοφορίας και την προτροπή να κοιτάει ο καθένας τον εαυτό του, έχουν υπάρξει ενθαρρυντικά αντανακλαστικά. Για παράδειγμα, το μέτρο για την κυριακάτικη εργασία στα σούπερ μάρκετ που εφαρμόστηκε τελικά αποσύρθηκε επειδή μεγάλη μερίδα του κόσμου αρνήθηκε να ψωνίσει Κυριακή σε ένδειξη αλληλεγγύης προς τους εργαζόμενους. Αυτή

η απάντηση σε αυτούς που τώρα πλήττονται περισσότερο είναι το αποτελεσματικότερο όπλο που έχουμε, όχι μόνο σε συνθήκες επιδημίας. Αντίστοιχα, η άρνηση των εστιακών φοιτητών να αφήσουν το σπίτι τους, παραμένοντας στις εστίας και διεκδικώντας συλλογικά – σε εποχή απαγόρευσης συναθροίσεων και κυκλοφορίας – από το κράτος και το πανεπιστήμιο να τους παρέχουν τα αυτονόητα είναι παράδειγμα αγώνα που όλοι πρέπει να στηρίξουμε έμπρακτα.

Η ελευθεριακή και αυτόνομη οργάνωση και οι συλλογικές αντιστάσεις στους χώρους εργασίας που πλήττονται, στο χώρο της υγείας, αλλά και γενικά στην κοινωνία είναι ο μόνος δρόμος για να στήσουμε ανάχωμα στην κρίση που βιώνουμε και στην διαρκώς εντεινόμενη επίθεση που θα βιώσουμε από εδώ και εξής. Από τη μεριά μας συνεχίζουμε να βρισκόμαστε και να δραστηριοποιούμαστε εν μέσω της νέας συνθήκης.

**ΠΑΥΣΗ ΠΛΗΡΩΜΩΝ ΕΝΟΙΚΙΩΝ ΚΑΙ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΩΝ
ΝΑ ΠΛΗΡΩΘΟΥΝ ΣΤΟ ΑΚΕΡΑΙΟ ΟΙ ΜΙΣΘΟΙ ΟΣΩΝ ΔΕ ΔΟΥΛΕΥΟΥΝ
ΜΕΙΩΣΗ ΤΙΜΩΝ ΣΤΑ ΣΟΥΠΕΡ ΜΑΡΚΕΤ**

**ΔΟΜΕΣ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΚΑΙ ΦΡΟΝΤΙΔΑΣ ΣΕ ΚΑΘΕ ΓΕΙΤΟΝΙΑ
ΣΚΑΤΑ ΣΤΗΝ ΑΠΟΜΟΝΩΣΗ ΚΑΙ ΣΤΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ
ΕΧΘΡΟΣ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ Ο ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ**

ΥΠΟΓΕΙΟΣ ΙΛΙΣΟΣ

Αναρχική Κοινότητα Αγώνα στα Ανατολικά της Αθήνας
ypogeios_ilisos@espiv.net | ypogeios-ilisos.espivblogs.net

